

Cantec de ploaie

Alice Călugăru

Suspina cantul trist al surei ploi,
Ș-același glas au miile-i de strune,
Aștepți zadarnic ca sa se-mpreune,
La cantu-i, mladieri de glasuri noi.

În veci același cant din coarde moi
Care se frâng pe geamul cel subțire,
Același tors, în veci, din mii de fire
Pe fusurile arborilor grei

Și stropii mulți ai nesfârșitei ploi
Spun tainic geamurilor sclipitoare:
„O, voi ce straluciți ca apa! Oare
De ce nu picurați marunt ca noi?”

Și-n veci fără răspuns e cantul frânt
Ce parca-o să suspine-ntotdeauna!
Și iar aștepți când se mlație struna
Un cântec nou și-i tot același cant.